

— Не, но ми дойде на ума, че същото пристрастие се упражнява и отъ полицията—къмъ други кучета, и то бѣсни!

— Ти зафана съ алегорий, Беровичъ!

— Гоните и фащата кокошаритѣ, а единъ Яко разбойникъ оставяте свободенъ да разбойничествува и убива... Нема мислите, че Яко разбойникътъ не съществува вече?

Градоначалникътъ се изсмѣ грѣмко.

— О драгий Беровичъ, много късно се пробуждашъ. За Яка ли питашъ? Той, ако се не лъжа, прѣди три години и нѣщо си, видѣхъ го въ Черната-Джамия, какъ иска да литне къмъ небето, но увисна на единъ метръ надъ земята. Пд-високо не отиде...

— Вий убѣсихте вратътъ му, а душата му остана въ София. Тя сега въ друго живѣе. Азъ знамъ единъ новъ Яко, единъ другъ убиецъ пд-страшенъ — и не въ Рила вече,—когото още полицията не е фанала, а законътъ е безсиленъ да прикачи на вжето.

— Кой е този господинъ, наприимѣръ?—попита градоначалникътъ, като още не знаеше какъ да земе Беровичевитѣ думи.—Сериозно ли говоришъ? Или майтапишъ се?

— Вие се майтапосвате, господинъ градоначалникъ! Азъ ви обаждамъ за единъ опасенъ разбойникъ, вие си пиете бирата спокойно. Това е осжчителна небрѣжностъ! отговори Беровичъ, чието лице пазеше пълна сериозностъ.

Градоначалникътъ го изгледа въ недоумѣние.

Тоя разговоръ бѣше привлѣкълъ доста любопитни.

Нѣкои фанаж да фърлятъ подигравки на смѣтка на градоначалника.

Нѣму му стана неловко. Беровичъ го поставяше въ трудно положение. Той стана отъ масата си и се обърна съ строгъ видъ къмъ Беровича:

— Господинъ Беровичъ, вие може-би имате желание да се гаврите!

— Ни най-малко! азъ правъ доносъ!